
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 6/12(60), 110-112

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCIPLINARNEJ

POSTANOWIENIE **z dnia 1 września 1962 r.** **(WKD 122/62)**

Korzystanie z usług tzw. „naganiaczy” jest czynem zagrażającym interesowi publicznemu, wobec czego uwiarogodnienie tego zarzutu powinno spowodować tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych obwinionego.

Dnia 1 września 1962 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania Prokuratora Wojewódzkiego w A od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 18 kwietnia 1962 r. (KD 8/62).

postanowiła:

zaskarżone postanowienie uchylić i zawiesić tymczasowo adw. X w czynnościach zawodowych zgodnie z art. 89 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1950 r. Nr 8, poz. 41).

Z uzasadnienia:

Rzecznik Dyscyplinarny przy Wojewódzkiej Radzie Adwokackiej w A wystąpił w dniu 27.III.1962 r. do Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej dla spraw adwokatów w A z wnioskiem o tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych adw. X, podejrzanego o to, że w okresie od 1960 r. do dnia 24.I.1962 r., na terenie Sądu Wojewódzkiego w A, korzystał z usług woźnych tego sądu w celu pozyskania klientów. Rzecznik Dyscyplinarny uzasadnia ten wniosek tym, że:

- 1) postawiony adw. X zarzut „znalazł pełne potwierdzenie w zeznaniach świadków S.T., W.T., A.B., A.G., S.K., J.N., J.P., J.S., J.L., J. Sz.” i w notatce służbowej kierownika Oddziału Organizacyjnego Sądu Wojewódzkiego w A ob. S.G.;
- 2) sam adw. X przyznał, iż w roku ubiegłym w luźnej rozmowie z woźnym sądowym J.B. nadmienił mu, aby ten kierował do niego swych znajomych potrzebujących pomocy prawnej, wiedząc dobrze o tym, że J.B. jest woźnym sądowym.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów w A postanowieniem z dnia 18.IV. 1962 r. w sprawie K.D. 8/62 nie uwzględniła wymienionego wniosku.

W złożonym od tego postanowienia odwołaniu Prokurator Wojewódzki w A podnosi, że „uzyskiwanie klientów w sposób sprzeczny z zasadami zawodu adwokackiego godzi w poziom zawodowy i społeczny adwokata i porzywa zaufanie społeczeństwa do adwokatury, przez co stwarza istotne zagrożenie interesu publicznego”, i wnosi o uchylenie powyższego postanowienia oraz o tymczasowe zawieszenie adw. X w czynnościach zawodowych.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Fakt korzystania przez adw. X z pomocy tzw. „naganiaczy” został — w świetle powołanych w sprawie dowodów — w bardzo wysokim stopniu uprawdopodobniony. Rozstrzygnięcia wymaga jedynie zagerowanie, czy w razie korzystania z usług „naganiaczy” interes publiczny wymaga natychmiastowej ingerencji w formie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych.

Korzystanie z usług „naganiaczy” jest wysoce szkodliwe dla klienta, którego wprowadza w błąd i któremu uniemożliwia wolny wybór adwokata, a jako jedna z form nieuczciwej konkurencji jest postępowaniem sprzecznym z zasadami godności i porzywa zaufanie społeczeństwa do adwokatury. Stanowi to poważne zagrożenie interesu publicznego i dlatego, podzielaając wywoły zawarte w odwołaniu Prokuratora Wojewódzkiego w A, postanowiono jak w sentencji.

POSTANOWIENIE

z dnia 22 września 1962 r.

(WKD 161/62)

Wszczęcie przeciwko adwokatowi postępowania karnego o przestępstwo przewidziane w art. 148 § 1 k.k. uzasadnia — w razie uprawdopodobnienia tego zarzutu w postępowaniu dyscyplinarnym — tymczasowe zawieszenie adwokata w czynnościach zawodowych ze względu na interes publiczny.

Dnia 22 września 1962 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. Y z odwołania obwinionego od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w C z dnia 30 czerwca 1962 r. (KD 25/62) o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych adw. Y,

postanowiła:

zaskarżone postanowienie zatwierdzić, przy czym okres tymczasowego zawieszenia ograniczyć do dn. 30 listopada 1962 r.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 1962 r. Wojewódzka Komisja Dyscy-

plinarna w C, na zasadzie art. 89 ust. 2 prawa o ustroju adwokatury, zawiesiła tymczasowo obwinionego adw. Y w pełnieniu czynności zawodowych.

Od postanowienia tego odwołał się obwiniony, wnosząc o jego uchYLENIE.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpoznając odwołanie, zważyła co następuje:

Jest poza sporem, że przeciwko obwinionemu wpłynął w sprawie niniejszej do Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w C akt oskarżenia o przewinienie tam opisane, tj. z art. 87 pkt 1 prawa o ustr. adw.

Niezależnie od tego toczy się przeciwko obwinionemu postępowanie karne z art. 148 § 1 k.k.

Nie przesądzając toczącego się postępowania dyscyplinarnego co do meritum sprawy, jak również postępowania karnego, stwierdzić należy, że czyn zarzucony obwinionemu, w obecnym stadium postępowania, został dostatecznie uprawdopodobniony.

Rodzaj zaś zarzucanego przewinienia jest taki, że interes publiczny wymaga, aby członek adwokatury pozostający pod tego rodzaju zarzutem nie wykonywał na razie obowiązków zawodowych.

Pońiesione w odwołaniu obwinionego zarzuty formalne i merytoryczne są chyblone z następujących względów:

- ad I. W myśl § 25 pkt 3 rozp. o post. dysc. niestawienie obwinionego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.
- ad II. Zgodnie z przepisem § 32 pkt 2 cytowanego rozp. o post. dysc. obwiniony złożył swe wyjaśnienia na piśmie, a Woj. Komisja Dyscyplinarna poszła tak daleko, że przeszuchała zgłoszonych świadków.
- ad III. Postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od po-

stępowania karnego i bez znaczenia jest okoliczność, czy akt oskarżenia w sprawie karnej wpłynął do sądu.

Powołanie się Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej na decyzję Ministra Sprawiedliwości z 13.I.1962 r. w innej sprawie jest zupełnie słuszne, mimo że dotyczy innej osoby, odnosi się jednak do obiektywnej oceny identycznego zarzutu.

- ad IV Oba te zarzuty dotyczą me-
i V. ritum sprawy i w obecnym stadium sprawy nie mogą być przedmiotem oceny przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną.

W tym stanie rzeczy odwołanie obwinionego należało pozostawić bez uwzględnienia.

Ze względu jednak na szczególną dotkliwość tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych Wyższa Komisja Dyscyplinarna uznała za konieczne ograniczyć je do dn. 30 listopada 1962 r. w tej intencji, żeby do określonego terminu Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna rozpoznała sprawę merytorycznie i w zależności od jej wyników bądź uchyliła ten środek, bądź też ponownie rozważyła i orzekła o konieczności utrzymania go na dalszy okres.

Z powyższych względów Wyższa Komisja Dyscyplinarna postanowiła jak w sentencji.